

SIMONAS BENDŽIUS
9c klasės mokinys
Joniškio „Aušros“ gimnazija

Miškas

(siaubo apysaka)

2004

Simonas Bendžius

Miškas

Siaubo apysaka

Visa ši istorija išgalvota, nors ką gali žinoti...

I skyrius

Mergina garsiai suklykė. Maniakas buvo visai netoli pasislėpęs. Jis tik tyliai laukė akimirkos, kada galės užpulti dar vieną auką. Ir štai dabar Kelė pastebėta. Ji tai pajuto ir ėmė bėgti tolyn, tačiau suklupo ir išsitiesė ant plento. Mėnesienoje aiškiai matėsi jos siaubo perkreiptas veidas. O žudikas pribėgo, iškėlė durklą merginai virš krūtinės ir...

Matas išjungė televizorių, puikiai žinodamas, kuo pasibaigs šis epizodas. Tas siaubo filmas buvo gal dešimt kartų matytas. Ir ko čia stebėtis: dabar pats vasaros vidurys, todėl rodomi vis tie patys atsibodę filmai.

Vaikinas išėjo į priekambarį ir žvilgtelėjo į savo prigrūstą, dar mokykloje nešiotą kuprinę ir prisiminė senus gerus laikus. Prisiminė, koks jis buvo stropus ir kūrybingas mokinys. Kartą, trečioje klasėje, mokytoja Mato klasei uždavė parašyti kokį nors eilėraštką sporto tema. Tada dar mažas Matukas padeklamavo:

- Miestely puikavosi salė didžiulė,
Kurios tik langai gal atrodė didžiuliai.
Krepšinių ten žaidė dvi stiprios komandos.
Netyčia varžovą pastūmė Rolandas.
Negeras teisėjas įrašė jam baudą.
Supyko Rolandas, paraudo žandai:
Negriš namo sveikas teisėjas tikrai!

Gražu, ar ne?

Matas vis nusišypsodavo, kai tik prisimindavo šį savo „šedevrą“. Buvo sukūręs begalę panašių, tačiau tik tas įsiminė.

Taip, tikrai geri laikai buvo. Įdomu, kaip dabar laikosi buvę klasiokai? Su Kęstu ir Migle Matas ir dabar susitikinėja, o kaip visi kiti? Turbūt sveiki ir gyvi. Gyvi... Matas staiga prisiminė vieną sukrečiantį įvykį.

Kai vaikinai mokėsi dešimtoje klasėje, atvyko naujokas, vardu Povilas. Jis buvo neišvaizdus, nekalbus, rengėsi neskoningai, tad niekas juo nesidomėjo. Tuo tarpu naujokas laikui bėgant vis labiau ėmė nekęsti savo naujų klasiokų, nes jie jį visai užgauliojo, šaipėsi. Buvo girdėti kalbų, jog Povilo psichinė sveikata turėjo trūkumų.

Kartą, per kūno kultūros pamoką, atėjo labai mažai vaikinių. Buvo tik trys žaidžiantys krepšinį, tarp jų ir Matas. Teko norom nenorom pasikviesti naujokėlių.

O jis žaidė visai neblogai ir gal net būtų pelnęs šokią tokią klasiokų pagarbą, bet atėjo viena lemtinga akimirka.

Mato klasėje mokėsi Juozas, pravarde Bulius. Pavadintas taip tikrai pelnytai, nes jo ūgis siekė du metrus, o svoris — apie šimtą kilogramų. Visi mokykloje, be abejo, bijojo šio milžino. Taigi tą dieną jis irgi žaidė krepšinį.

Ir štai kartą pasitaikė proga, kai Bulius galėjo netrukdomas „dėti“ į krepšį (ką jis labai mėgo daryti), jei nepaisytume susirietusio iš baimės metro šešiasdešimties centimetrų ūgio Povilo — vargšelis nė nežinojo, ar dar bandyti sutrukdyti metimui, ar kuo skubiau trauktis. O Bulius tuo metu pasimėgaudamas tiesiog sugrūdo kamuolį į jam skirtą vietą. Deja, įkrovė taip smarkiai, jog krepšinio lenta neišlaikė krūvio į daug mažesnių ar didesnių šukių, kurios visos subiro ant naujoko galvos. Šukės pažeidė jam akis, subraižiojo visą veidą, smarkiai pažeidė ir kaklą. Vaizdas buvo klaikus. Visur taškėsi kraujas, aidėjo riksmas, o klasiokai nežinojo, ką daryti. O Povilas, raitydamasis iš skausmo ir užsidengęs veidą rankomis, gulėjo ant grindų. Ir tik vienintelis kūno kultūros mokytojas suskubo paskambinti greitajai pagalbai kuri vargšą, jau praradusį sąmonę, išvežė.

Buliui vėliau teko sumokėti piniginę baudą už krepšinio lentos sudaužymą, bet tai buvo niekis, palyginus su tuo, ką šis patyrė, kai kitą dieną sužinojo, jog iš ligoninės pranešė žinią apie Povilo mirtį — jis mirtinai nukraujavo.

Ši naujiena be galo sukrėtė dešimtą b klasę. Matas visą savaitę po šios tragedijos naktimis sapnuodavo randuotą nelaimėlio veidą. O Juozas ėmė prašyti kad pasodintų jį į kalėjimą, kad uždarytų iki gyvos galvos, nes tik taip jis išpirktų savo kaltę. Tačiau buvusio naujoko tėvai visų nuostabai nekaltino vaikiną dėl šio įvykio, nes tai esą būta tik nelaimingo atsitikimo. Nors tai menkai teguodė Bulių. „Jis galbūt ir dabar jau savo kalte“, — pamanė Matas. —Kažin, kaip dabar gyvena milžinas? Gal išvyko į užsienį? O gal prasigėrė kaip daugelis kitų pažįstamų?“

Šias mintis nutraukė skambutis į duris. „Pagaliau atšliaužė, — pamanė Matas. — kur jie buvo taip ilgai?“ Tada priėjo prie savo buto durų ir jas atidarė.

II skyrius

Už durų, laiptinėje, stovėjo keturi Mato pažįstami. Kęstas ir Miglė, jo buvę klasiokai ir dabar bendradarbiai, buvo vaikinų geriausi draugai. Abiem neseniai sukako po dvidešimt penkerius metus, ir jie dirbo gamtininkais, kaip ir Matas, kuriam jau seniai patiko Miglė, tačiau drovuolis niekada neišdrįsdavo jai to pasakyti ar pakviesti į pasimatymą, o apsukrusis Kęstas ją ir nudžiovė iš panosės. Matas dėl to nepyko, nes apskritai jis buvo ramaus būdo. O prieš keletą metų pora susituokė ir dabar planavo vaiką.

Už jaunavedžių stovėjo Jovita, mato pusseserė, kuriai buvo dvidešimt metų. Ji buvo taip pat gamtininkė, tiktai gyveno ir dirbo kitame mieste.

Šalia Jovitos mindžikavo asmuo, kurio vienintelio pasulyje Matas nemėgo. Tai buvo Darius, Kęsto jaunesnysis brolis, pravarde Rakštis, taip pavadintas dėl bjauraus, kandaus būdo. Jis nedaug kalbėdavo, tačiau, kai siekdavo kokios nors naudos, neatstodavo nuo žmonių, kurie tą tikslą padėtų pasiekti. „Kaip rakštis sub...“ — sakydavo aplinkiniai.

Dariui buvo dvidešimt treji, ir jis dirbo žurnalistu vieno nelabai populiaraus laikraščio redakcijoje. Rašytojas jis buvo nekoks, ir jo bosas vieną dieną pranešė, kad Rakštis turi per savaitę parašyti tikrai gerą straipsnį, jeigu nori išsaugoti darbą. Todėl šis ir prisijungė prie savo brolio kompanijos, pažadėjęs sumokėti, jei išeisias tikrai geras straipsnis. Kęstas nenorom sutiko ir už dyką, nes negi atsakys broliui, kad ir koksai niekšelis jis būtų. O ir pats Darius nesistengė su visais glėbesčiuotis.

Matas pakvietė visus vidun:

- Truputį palaukit, nusivalau batus ir einam.
- Miglė pastebėjo kampe gulinčią mokyklinę kuprinę.
- Kažkur matyta,— tarė ji.
- Kokiam konteineriui radai? — kandžiai paklausė Rakštis.

Matas stengėsi nekreipti dėmesio į repliką, bet vidujo pyko ant Kęsto, kam jį čia atsivedė.

- Tai mokyklinė kuprinė,— atsakė jis Miglei.— Keista, kad dar nesuplėšiau.

Tiesa, dabar Matas nebe mokynys. Jis su Kęstu, Migle ir Jovita tapo gamtininkais, tyrinėjančiais aplinką, stebinčiais gyvūnus ir kitus dalykus. Matas gyveno bute, Vilniuje. Dirbti vaikinai pradėjo rudenį, o dabar, vidurvasarį, turėjo atostogas. Bet jam norėjosi kur nors išvažiuoti, tyrinėti tiesiog savo malonumui. To paties norėjo ir Kęstas su Migle, dirbantys vienoje komandoje su Matu. Tačiau prie pirmos pasitaikiusios kūdros jie važiuoti nesiteikė. Jaunavedžiai laikė save aukšto lygio meistrais ir norėjo patekti ten, kur mažai kas vaikščiojo. Ar, dar geriau, išvis nebuvo. Bet Lietuvoje turbūt nėra tokių vietovių, ir entuziastai puoselėjo mažai vilčių.

Tačiau vieną vakarą Matui paskambino Jovita, kuri taip pat ieškojo mažai ištirtų vietų, ir pranešė, jog Lietuvos pietryčiuose, netoli Tauragės, žaliuoja vienas didžiulis miškas, nuo kurio vietiniai žmonės kažkodėl laikosi atokiau ir į kurį bijoma įžengti, mat ten, pasak vietinių, kurie po kiek laiko, išsigandę keistų garsų, sklindančių iš miško, išsikraustė gyventi kitur, siautėja piktosios jėgos. Aišku, Jovita netikėjo tais pasakojimais, tačiau ją sudomino jos dėdės papasakota istorija, kai vieną kartą, begrybaudamas šalia miško (jis taip pat nebijojo tariamų pabaisų), vyras pastebėjo, kaip iš medžių tankumos išlindo...panda. Grybautojui net akys ant kaktos išsprogo. Jis norėjo prieiti arčiau žvėrelio, tačiau šis pastebėjo žmogų ir nubėgo atgal į mišką. Dėdė dar būtų bandęs ieškoti pandos, bet buvo vėlu, tad jis nutarė keliauti namo.

Taigi Jovita viską telefonu papasakojo pusbroliui, o šis pranešė kitiems draugams, kurie susidomėjo pandos istorija ir nutarė prie to miško nuvažiuoti. Maža kokių atradimų jie gali rasti!

Darius irgi panorą ten nuvykti, atsitiktinai išgirdęs Kęsto ir Miglės pokalbį, kai jie visi buvo pas pusbrolių. Jis jau išsivaizdavo, kaip laikraščiuose mirga jo antraštės: „Netikėtas atradimas Juodmiškyje (taip vadinosi tas miškas)“.

Ir štai dabar visa ketveriukė nekantriai laukė Mato, kad galėtų sėsti į Kęsto „Audi“ ir važiuoti.

III skyrius

Kai automobilis pasuko rytų link, Matas staiga prisiminė vieną dalyką ir paklausė Kęsto:

- Pala, o kaipgi...
- Bet juk tu žinai, kaip...— bandė prieštarauti Kęstas.
- Pasiimkim, bus negražu. Juk paskambinom ir pakvietėm.
- Pataisa: tu paskambinai. Ir žinai, kad nenorom.
- Bet vis tiek...
- Gerai jau, gerai. Bet žinok, pats prisiprašei.

Vyrai kalbėjo apie Giedrių. Jis taip pat norėjo būti gamtininku, tiksliau, girininku, ir studijavo biologiją (be to, buvo geras jų draugas). Tačiau devyniolikos metų Giedrius turėjo vieną ydą — buvo baisus plepys. Jei jį aplankysi, turėsi mažiausiai valandą klausytis jo nereikšmingų naujienų, išpūdžių, nutikusių per dieną, aimanų dėl prasto studentiško gyvenimo. Tas labai nervino tylesnius ir ramesnius jo pažįstamus bei

artimus. „Neduok pavalgyti, duok pakalbėti“,— sakydavo Giedrius tėvai. „Tik neleiskit jam pasigerti! Kas tada bus?“— juokaudavo draugai.

Giedrius gyveno nuosavame name, kurį jam nupirko turtingas tėvas. Jis rūpinosi sūnaus ateitimi ir nupirko namą netoli universiteto, kuriame sūnus mokėsi. O mokėsi Giedrius gerai, tačiau buvo be galo netvarkingas, kas labai nepatiko aplinkiniams.

Kai Miglė pabeldė į duris, niekas jų neatidarė. Tada visi įžengė vidun. Visur mėtėsi įvairūs daiktai, popiergaliai, drabužiai. Iš antro aukšto sklido keiksmi. Draugai tuoj pat užlipo tenai ir atidarė vieno kambario duris.

Vaizdas buvo klaikus: grindys nuklotos kojineėmis, padoriais ir nepadoriais žurnalais, maisto likučiais, knygomis, kompaktiniais diskais ir dar visokiu šlamštu. Žodžiu, tikras studento kambarys. O Mato akys užkliuvo už riesto, tamsiai rudo, dvokiančio daikto, gulinčio prie radiatoriaus. Nejaugi tai...

— Čia ne šūdas,— pamatęs, į ką taip įdėmiai spokso Matas, atsakė Giedrius.— Prieš savaitę prie radiatoriaus pasidėjau šokolado, galvojau, pakramtysiu, lovoje skaitydamas. Bet po to visai jį užmiršau. Per tą laiką jis ir išžižo, reiks išmesti. Po velnių, kur tie džinsai?!

— Jei ieškai džinsų, tai jie svetainėje, užmesti ant televizoriaus,— atsakė Jovita.

— Tikrai?— net nepadėkojęs Giedrius nukūrė į apačią ir po kelių minučių jau vaišino draugus kava.

— Atsigerkit, laukia ilga kelionė. Ar visiem užtenka puodelių? Dariui trūksta? Tuoj paimsiu iš spintelės. Po galais, kur tas puodelis?! Dar užvakar čia dešimt tokių buvo! Negi vėl už sofos užkrito? Kiek dar aš ją traukinėsiu, kad tave kur! Mano dar jaunam organizmui negalima tampytis. Dar stuburo trūkį gausiu! Įsivaizduojat, guliu aš palatoj visas apsiseilėjęs, negaliu nė piršto pajudinti, valgau ir mežu pro šlangą, seselė daro trilitrinę klizmą ir vien dėl to, kad nerandu vieno sumauto puodelio! Tikriausiai ta sena ragana Pranė iš gretimos lūšnos nugvelbė, kai miegojau! Jau seniai buvau pastebėjęs, kaip žiojasi jos susiraukšlėjusi, bedantė burna, kai ji tik pro langą pamato mano virtuvę! Nors ne, ta sena tarka nekalta, kaltas mano senis, kad pagailėjo nupirkti daugiau nelemtų puodukų! Kuo dabar pavaišinsiu svečius? Kokia gėda! Eik tu na...— Giedrius neišlaikęs spyrė į sofą ir tuoj pat iš skausmo susiėmė už kojos, keikdamas visa, kas gyva.

— Giedriau!— sušuko Darius.

— Ko?

— Nereikia man tos tavo kavos. Užsičiaupk pagaliau!

— Nenori? Tai ko iškart nesakei?

Darius nieko neatsakė.

— Prašau, vaišinkitės sausainiais,— nusiraminęs Giedrius padėjo ant stalo pernykščių džiuvesių, kurių niekas neėmė.

— O kaip tau universitete sekėsi?— paklausė šeimininko Matas. Geriau jau būtų neklausęs!..

— Sunkiai,— pradėjo Giedrius.— Žinai, vakar žiūriu žinias ir girdžiu: valstybei lėšų trūksta, todėl mažės studentų stipendijos. Įsivaizduoji? Tie meitėliai iš valdžios, užsiauginę pilvus kaip statines, maudosi piniguose, gyvena vos ne pilyse, duodasi su gražiausiom mergom, o jiems, atseit, lėšų trūksta! Gaidžiai neraliuoti! Būtų mano valia, išskrudinčiau visus kaip paršus. Ir, maža to, didės atlyginimai, žinai kam? Dėstytojams! Kraugeriams dėstytojams! Juos geriau vertėtų dervoj išmirkyti ir plunksnom apklijuoti! Va, dabar atsimenu, gegužę vyko biologijos paskaita. Dėstė ją Triušis ir atsinešė varlę. Žinai Triušį? Tas, kur su tokiais dviem priekiniais kapliais kaip kastuvais. Tai va, atnešė jis padvėsusią varlę, padėjo ant stalo, padavė skalpelį ir liepia: „Išpjauk skrandį“. Aš nustebejęs sakau jam, kad esu gamtininkas, o ne chirurgas. O tas „naglai“ režia: „Pjauk, viščiuke“! Įsivaizduoji? „Pjauk, viščiuke“! Kaip susinervinau! Viskas, galvoju,

nesusilaikysiu, numausiu Triušiu kelnes ir su tuo skalpeliu išraižysiu jam ant šiknos savo inicialus kaip koks Zoro. Tikrai, kaip galima taip elgtis su gyvūnais? Tada tas ožys man vėl sako: „Pjauk, varlė vistiek negyva“. Na, apsiraminau truputį. Jei padvėsus, tai tiek to. Bet kaip pjauti? Nuo ko pradėti? Aš jau ir taip turiu sunkumų, kai pjaunu duoną, o čia — gyvūnas. Galvojau, galvojau ir pradėjau pjauti, kaip rodo filmuose, — nuo gerklės. Bet vos tik įdūriau į akį (į gerklę nepataikiau), ta varlė ėmė ir suspurdėjo!..

Visi, kas gerė kavą, ją išspjovė ir patraukė į šalį.

— ...O jisai sako: „Pjauk, tau pasivaideno,“ — tęsė Giedrius. — Tada vėl dūriau, bet netyčia pataikiau varlei į tarpukoji. Tikriausiai ten patinas buvo, nes kad pašoko, tai net įskriejo Triušiu į burną. Pradėjo springti ožys. Norėjosi pridėti į kelnes iš juoko, bet kadangi mano situacija buvo ypatinga, vos nepridėjau iš baimės. Ką tu galvoji, reikia Triušį gelbėti, gal dešimt įrašys. Buvau girdėjęs, kad, kai žmogus springsta, jam šiek tiek patranko, ir maistas išlekia lauk. Tai aš ir trenkiau iš visų jėgų Triušiu į pilvą. Jau ruošiausi išeiti į kitą paskaitą, o tas, žiūriu, kažko susiraitęs ir springdamas žviegia: „Apie įskaitą nė nesvajok“! Tu gali patikėti? Aš jam gera padariau, o jis, niekingasis, ką šneka! Ir tokiems dar reikia didinti algas? Absurdas, nieko daugiau!..

— Taip, tikrai, — neva susidomėję pasakojimų, linktelėjo draugai. Rakštis žiūrėjo tokiu žvilgsniu, kuris sakė: „Maldauju, kas nors pribaikite mane“!

— ...Tai aš iš tų nervų iškart išėjau namo, — toliau pasakojo Giedrius. — O netoli universiteto toks bomželis ėmė prašyti manęs poros litų. Aš jam ir sakau: „Tu geriau pasaugok vietą, nes dar po kelių tokių paskaitų galėsime atsisėdę maldauti pinigų abu“. Tai va, kokie reikalai. Nebegeriat kavos? Pilkit į akvariumą. Pilkit, pilkit, ten vis vien nebėra žuvų, užvakar naktį kažkokie katinai išnešė... Beje, po savaitės pas mane atvažiuos mano seniai. Kaip manot, ar aš netvarkingas? Tik sakykit atvirai.

— Už tave daug tvarkingesnė tvarto kiaulė, — tiesiai šviesiai atsakė Rakštis.

— Gerai, kad pasakei, — sutiko Giedrius. — Tikrai, čia grynas „bardakas“. Nieko, tuojau jo neliks. Tuoj pakeisiu tas bjaurias užuolaidas.

Gamtininkai neišlaikė neprunkštelėję.

— Na va, — pagaliau tarė Giedrius. — Galime važiuoti.

IV skyrius

— Ar nieko nepamiršom? — paklausė Kęstas. — Nesinorėtų atgal važiuoti.

Pagaliau „Audi“ sustojo. Priešais automobilį stūksojo didžiulis miškas, toks ilgas, kad nebuvo matyti nei jo pradžios, nei pabaigos. Iškylautojai kurį laiką tylėdami į jį žiūrėjo, jausdami pagarbą, gėrėjimąsi ir kažkodėl baimę, kurios jie negalėjo suvokti.

— O jis didesnis, nei maniau, — nustebė Matas. — Užmiršau, kaip jisai vadinasi?

— Juodmiškis, — atsakė Jovita.

— Juodligė? — išsigando Giedrius.

— Ne, Juodmiškis.

— A, man tik pasigirdo, — atsikvėpė Giedrius. — Vieną kartą taip buvau išsigandęs, kad net akyse aptemo. Prisiskaičiau visokių pliuurpalų apie tuos juodligės miltelius, neramu pasidarė. O vieną rytą išsitraukiu iš pašto dėžutės spalvingą voką be atgalinio adreso, galvoju, slapta gerbėja ar sąskaita už elektrą. Pasižiūriu, kas tame voke, ir — o Dieve mano, — ten gi šviesūs milteliai įberti! Mečiau greit tą voką šalin, puoliau plautis rankas, po to sudeginau drabužius, kuriuos vilkėjau. O ką toliau daryti? Juodligė gi greitai oru plinta. Tai čiupau „mobiliaką“, puoliau skambinti „TV pagalbai“. Girdžiu, kaip kažkokia moteris mandagiai man praneša: „Jūsų sąskaitoje nepakanka pinigų“. Aš jai ir sakau: „Koks skirtumas, kale, vis tiek mirsiu“! O kai atsitūpiu kampe ir ėmiau laukti baigties, staiga

prisiminiau, kad prieš savaitę iš „TV parduotuvės“ užsisakiau išbandyti naujųjų skalbimo milte... Į ką taip žiūrit?

— Į šį mišką,— atsakė Kęstas.— Per daugelį metų žmonės nepaliko augti nė vieno miško, neprikišę nagų. Taip medžiai ir nyksta. Tačiau šis gamtos stebuklas kažkodėl yra išimtis!

Gamtininkai dar šiek tiek pažiūrėjo į mišką,— viduje buvo visai tamsu, — kai Kęstas pasiūlė:

— Klausykit, dabar trečia valanda. Turim šašlykų, dešrelių, žuvies, muzikos, dvi palapines. Susikursim laužiuką, be to, žinau begalę anekdotų.

Visi sutiko, kad „ekspedicija“ palauktų iki rytojaus. Tačiau Darius buvo kažko nepatenkintas.

— Tik dvi palapines?

— Nesupratau?

— Mes turim tik dvi mažas palapines?

— Taip. Viena man su Miglė, kita — jums keturiems. Vietos užteks.

— Tu su savo boba gulėsit dviese, o mane išprausi tarp šių kretinų?— visai pasiuto

Rakštis.

— Prašom ramiau, nes gali nebesusirinkti dantų!— sušuko Giedrius.

— Patylėk! Už ką, Kęstuti mielas, jums suteikta garbė dviese užsiimti visą palapinę?

— Dariau, mes esam pora...

— Na ir kas? Ką jūs jau ten darysit, kad negalit manęs pasiimti?

— Dariau,— ramiai paklausė Miglė.— Nejau neturi jausmų?

— Mano jausmas tas, kad teks ankštai praleisti naktį. Kieno tos palapinės?

— Viena mano, kita — Mato,— atsakė Kęstas.

— Ir daugiau niekas negalėjo pasirūpinti?

— Tai ko pats neatsivežei, gudruoli? — paklausė Giedrius.

— Man ne galvoj visokios ten palapinės. Mano rūpestis yra, ką vieną dieną valgyti, kad užtektų kitai dienai. O ko pats nepasiėmei? Juk tavo turtuoliai tėtušiai yra tokių gal šimtą nupirkę. Tikriausiai vėl tam savo sąvartyne neradai. Siūlau paieškoti tualete, unitazo bake turėtų būti.

— Mano seniai sunkiai dirbo, kad galėtų turėti tai, ką dabar turi! Kęstai, ar galėčiau tavo broliukui pagražinti marmūžę?

— Liaukitės, dievaži, bjauru klausytis! — įsiterpė Matas. — Riejatės dėl kažkokių kvailių palapinių. Klausyk, Dariau, mano palapinėje pakaks vietos, ir ten tau tikrai bus gerai.

— Nebus,— atsakė Rakštis.— Nesumerksiu akių, nes tu knarksi kaip kiaulė, tas sąvartyno direktorius visą naktį mals liežuvium, kaip kartą įsikando į liežuvį, o ta tavo pusseserė niūniuos gaidžio Timberleiko daineles.

— Tu pats gaidys! — sušuko Jovita.

— Neatspėjai, panele! Tai jūs gaidžiai! Visi tokie! Ir apskritai nevertėjo čia nė važiuoti, mane nuo jūsų pykina!

Rakštis žiojosi dar kažką sakyti, kai staiga jis susiėmė už pilvo, pargriuvo ir ėmė rėkauti. Kęstas jau norėjo bėgti pagalbon, kai jo brolis dar garsiau suriko ir apsiėmė. Pirmas pliūpsnis, paskui kitas. Darius negalėjo to sulaikyti ir vėmė gausiai, lyg iš fontano. Jovita ir Miglė, išsigandusios ir pasibjaurėjusios tokiu, dar neregėtu reginiu, atšoko, o vyrai bandė pagelbėti, tačiau Rakštis taip raitėsi ir vėmė, jog niekaip neišėjo to padaryti. O kai Darius pašalino visą maistą, iš burnos ėmė veržtis dar kažkokie skysčiai ir putas. Daug daug putų. Jos liejosi dar gausiau nei maistas. Kęstas buvo bejėgis. O Darius dar pasikakino ir apalpo. Tada brolis iškart pribėgo prie nukentėjusiojo.

— Kas jam? — išsigando Matas.

— Nežinau,— atsakė Kęstas.— Bet jam skubiai reikia daktaro! Jovita, kur artimiausia ligoninė? Tik Tauragėje? Gerai, lekiu, tuoj grįšiu.

Ir Kęstas, iškroves visą kelionės mantą iš bagažinės, pasiėmė Darių ir tuoj pat nurūko. Likę draugai pasistatė palapines, tačiau atokiau nuo tos vietos, kur vėmė Rakštis, nes ten buvo palikusi didžiulė bjauri, apspista musių, bala, susikūrė laužą ir ėmė laukti Kęsto, kuris grįžo po dviejų valandų ir pranešė, jog jo broliui buvo staigus virškinimo sutrikimas ar panašiai (Kęstas prastai išsimindavo medicininius terminus). Tačiau dabar, pasak jo, Dariui viskas gerai, jis atgavo sąmonę, bet turįs pagulėti ligoninėje apie savaitę.

Tai sužinoję gamtininkai apsiramino, tačiau nuotaika nebebuvo tokia pakyli kaip anksčiau. Kęstas neskėlė anekdotų, Matas neknarkė, Jovita neniūniavo jokių melodijų, giedrius šnekėjo tik trečdalį nakties.

O Matas naktį kažko atsibudo, netyčia žvilgtelėjo pro palapinės langelį ir išvydo į jį žiūrinčias dideles, raudonas akis.

Kažkur, miško gilumoje, tą akimirką sustaugė vilkas.

V skyrius

Ryte draugai jau buvo geresnės nuotaikos. Oras buvo puikus, šiltas, o Matas šalia miško pastebėjo keletą labai retų augalų. Taigi ruseno didžiulė viltis žmonių nepaliestame miške rasti daug įdomių dalykų, gal net tą „legendinę“ pandą. Tad Juodmiškin gamtininkai žengė linksmai, pasiėmę visa, ko reikia. Tačiau, įžengus į mišką, juos pasitiko staigmena, kurios jie dar nebuvo matę.

Nors buvo pats vidurdienis, miško gilumoje buvo visiškai juoda juoda. Už žmonių nugarų matėsi palapinės, tačiau priešais juos nebuvo nieko matyti. Nė menkiausio saulės spindulėlio nebuvo prasiskverbta pro vešlias, kažkodėl susipynusias aukštų medžių šakas. Jausmas buvo toks, lyg įeitum į milžinišką pastatą be langų. Tad teko išsižiebtį prožektorius, kurie apšvietė vienas kito nustebusius gamtininkų veidus.

— Kaip čia taip gali būti? — paklausė draugų Giedrius.— Net ir naktį miškuose ką nors galima žiūrėti, tačiau dabar, vidury dienos...

— Tikrai, taip nebūna, — pritarė Kęstas.— Čia lyg tvirtovė, nepraleidžianti šviesos.

— Keista...— tarė Miglė.— Bet jeigu čia niekada nesilankė žmonės, tai gal...— ji vis tiek negalėjo šito paaiškinti.— Tiek to, geriau pasižiūrėkim, kas čia gero.

Ir visi patraukė Juodmiškio gilumon. „Ne veltui jis taip pavadintas“, — pamanė Matas.

Kai dienos šviesą visiškai užstojo medžiai ir be prožektoriaus būtų buvę visiškai juoda, Matas kai ką išvydo:

— Tik pažiūrėkit, kas čia dabar! — jis apšvietė vieną nedidelę palmę.— Geras! Išsiraukim, bus kam parodyti!

Kęstas pasilenkė ir pradėjo rauti augalą, tačiau kad ir kiek besistengtų, išrauti jo nepavyko.

— Čia dabar! — nustebė vyras.— Giliai įaugus bjaurybė!

— Duokš man, — paprašė Giedrius.— Tam reikia vyriškos jėgos, seni. Ne veltui mane vadindavo Eržilu. Žiūrėk ir mokykis.

Giedrius atsiraitojo rankoves ir trūktelėjo. Palmė nė vienu centimetru nepakilo į viršų, užtat pats rovėjas iš inercijos nusirideno porą metrų.

— Ką gi, atrodo, iš eržilo kažkas pavirto į ponį, — pasišaipė Kęstas. — Pabandykim palmę nupjauti. Migle, duokš peilį.

Tačiau ir peiliui augalas nepasidavė. Atrodė, lyg jis būtų visas guminis. Kęstui trūko kantrybė jis spyrė į palmę. Bet ir tai negelbėjo.

— Tiek jau to,— nutarė Jovita. Pažiūrėkit, kiek daug gyvūnų pėdsakų ant šio takelio. Eikim juo, gal pamatysim pandą.

— Dar gražiau! — puolė į neviltį Giedrius. — Sumauta lenkiška technika! Taip ir maniau, kad reikėjo prieš išvažiuojant pakeisti baterijas. Dabar nė savo rankų nebematau! Ką darysim?

— Bandydim pasišviesti savo telefonais ir eiti toliau, kol rasim išėjimą, — pasiūlė Miglė.

— Gal ir gerai sakai, — sutiko Giedrius. — tik greičiau einam, kol nesugrįžo tie... eėė... ai, nesvarbu.

— Kas turi telefonus su neoninėm šviesom, tegu...— Kęstas nespėjo užbaigti sakinio, nes jis išvydo dar vieną siaubingą dalyką.

Į miško kalinius žvelgė didelės raudonos akys. Matas jas atpažino. Tai buvo tos pačios akys, kurios naktį žiūrėjo į Matą pro palapinės langelį.

Pamažu išryškėjo ir tų akių savininkas. Tai buvo didelis žalias vaiduoklis su arklio galva ir gyvatės akimis. Jis skleidė ryškia žalia šviesą, kuri apšvietė didžiąją miško dalį ir persigandusius žmones, kurie, supratę, jog vaiduoklis jiems gero nelinki, vėl puolė bėgti miško pakraščiu. Bet raudonakis išsiplėtė ir užtvėrė visus kelius, išskyrus miško gilumą. Todėl draugams neliko nieko kito, kaip sprukti tenai.

Merginos neištvėrė ir susmuko, bet vyrai spėjo jas sugriebti ir priversti bėgti kartu.

O vaiduoklis vijosi. Tačiau vijosi lėtai, lyg tyčia neskubėjo, nors galėjo lengvai pavyti žmones. Atrodė, jog jis šaipėsi iš bėglių, smagiai vydamas juos lyg katė sužeistą pelę. O bėgliams ėmė trūkti oro, spengti ausyse, temti akyse, kol neišlaikė jie sustojo.

Vaiduoklio nebebuvo. Jis paslaptinai dingo.

— O aš visada šaipydavausi, kai žiūrėdavau „Vaiduoklių medžiotojus“...— tarė Matas.

— Ir nuo jo pabėgome! — apsidžiaugė Jovita.— Mums sekasi.

— Sekasi?! — pasiuto Giedrius.— Ar tu suvoki, ką ką tik pasakei, mažule? Maža to, kad galim viens kitą matyti tik „mobiliakų“ pagalba, dar saugotis turim. Tuoju iš po žemių išlįs koks kupranugaris su tanko vamzdžiu vietoj subinės ir įkiš visus į orkaitę!

— Nurimk,— patarė Kęstas. — Svarbu neprarasti sveiko proto. Tiesiog eikim toliau ieškoti išėjimo. Tik neatsilikim vienas nuo kito. Girdit?

Draugai įsiklausė. Iš visų pusių sklido kažkokie nežemiški garsai.

Staiga vienu metu suskambo penki mobilieji telefonai, nors nebuvo ryšio. Skambėjo laidotuvių maršas. Nė vienas iš telefonų savininkų neturėjo atsisuntęs šios melodijos.

Gamtininkai nė nežinojo, ar atsiliepti. Rodė, kad skambino privatus numeris. Galų gale Kęstas jau norėjo nuspausti atsiliepimo mygtuką, bet melodija nutilo. O paskui telefonų ekranuose atsirado didelis logotipas — išsišiepusi kaukolė.

— Kažkas žaidžia su mumis, — nusprendė Matas. — kažkas čia gyvena ir slapčia krečia mums bjaurias išdaigas.

Už nugaros kažkas suūkė. Miglė nukreipė neoninę šviesą į ten, iš kur atsklido garsas, ir suklykė.

Už gamtininkų stovėjo dvi gigantiškos, dviejų metrų ūgio pelėdos, kurios dar kartą suūkė, tik pikčiau.

— Ką gi, — ištarė Giedrius. — Pasiruošt, dėmesio, marš!

Bičiuliai trečią ėmė skuosti tolyn nuo pabaisų, tikėdamiesi, kad ir šį kartą pavyks pasprukti.

Po penkių minučių bėgimo Jovita atsigrėžė atgal. Priešingai nei ankstesnieji padarai, pelėdos nė nemanė pasitraukti, dar kartkartėmis spėdamos skaudžiai įkirsti snapais.

Staiga gamtininkai pasiekė keturkampį plotą vidury miško, kuriame neaugo medžiai, ir galėjo vėl pamatyti dangų, kuris kažkodėl buvo juodas, žvaigždėtas. Švietė pilnatis, nors draugų laikrodžiai rodė trečią valandą dienos.

Draugai sutiko. Jie ėjo gilyn į mišką. Ėjo, kol sutiko Juos.

— Ar tai pandos? — paklausė Giedrius.

Prieš gamtininkus, gal už kokių penkių metrų, ramiai tupėjo grupelė skirtingų gyvūnų. Tai gal nebūtų nustebinę draugų, jei ne keli padarų ypatumai.

Vienas iš jų buvo rudas kiškis, sugebėjęs išaugti iki pusantro metro. Šalia jo stovėjo kažkas panašaus į šerną — baisi pamėklė su kiaulės šnipu. Už jos tupėjo gyvastys, primenančios lapę, lokį, briedį. Tačiau labiausiai išgąsdino didžiulis voras su kurmio galva. Visi tie padarai dėl tamsios savo gyvenvietės neturėjo ryškių, spalvotų kailių, o jų akys buvo labai mažos ir tikriausiai nereikalingos. Ir dar vienas ypatumas — visi jie turėjo dideles aštrias iltis.

Pabaisos tupėjo ramiai, nes kažką ėdė. Tačiau ką jie ten dorojo, buvo sunku pasakyti. Staiga siaubūnai atsigręžė į žmones ir sukaukšėjo iltimis.

Gamtininkai stovėjo, sustingę iš siaubo, ir nežinojo, ką daryti. Vienintelė mintis — bėgti. Bėgti kuo toliau iš šito miško. Bet kojos neklausė, jos buvo lyg priklijuotos prie žemės. Ir tik tada, kai gyvūnai pajudėjo žmonių link, šie pasileido bėgti, bet buvo taip išsigandę, jog nuskuodė giliau į mišką. Žvėrys neatsiliko.

Bėgdamas Matas už kažko užkliuvo ir pargriuvo. „Dabar tai viskas“, — pagalvojo jis, tačiau niekas neatbėgo ir neįkando. „Mes pasprukome, — apsidžiaugė Matas. — Ei, vyručiai, mes pasprukome“!

Tai išgirdę draugai sustojo ir įsiklausė. Buvo tylu, tik kažkoks šnibždesys aidėjo iš toli.

— Tikrai, — sutiko Giedrius. — Tie šikniai nepagavo mūsų!

— Matai, kur esi? — pradėjo šaukti Kęstas. — Nė nepastebėjom, kaip pradingai.

Kai Matas buvo surastas, draugai nusprendė kuo greičiau sprukti iš miško. Kompasas padėjo šiaip taip pasiekti paskutinius medžius.

Jovita jau ruošėsi pirma išeiti laukan, kai staiga medžiai priartėjo vienas prie kito ir susiglaudė, nebepraleisdami nė kruopelės šviesos.

— Kas gi čia? — nustebo mergina. Palietė medį ir netikėtai atšoko atgal.

— Kas atsitiko? — susirūpino gamtininkai.

— Trenkia elektra! — atsakė Jovita.

Miško siena užsivėrė ir tapo nepraeinama. Ji įkalino penkis žmones.

VI skyrius

Gamtininkai ne juokais išsigando.

— Nesupratau, — tarė Matas. — Galit paaiškinti, kas čia dedasi?

— Viskas paprasta, — atsakė Giedrius. — Mes sapnuojame. Tai košmaras. Tereikia, kad pajustumė kokį nors skausmą, ir atsibusime. Kęstai, duok man į snukį.

— Dieve mano! — ėmė aimanuoti Jovita. — Tai aš kalta, kad pasiūliau čia atvykti. Kaip mes ištrūksim?

— Nesijaudink, — ramino Kęstas, tačiau aiškiai matėsi, jog jis jaudinasi dar labiau. — Juk turime mobiliuosius telefonus. Paskambinkim kokiai gaisrinei, ir ji išvaduos mus iš čia.

— Kaip? — abejingai paklausė Giedrius.

— Nežinau, bet pabandyti verta.

Visi penki draugai išsitraukė savo telefonus.

— Mano telefonas negaudo ryšio! — sušuko Matas.

— Ir maniškis! — nustebo Kęstas.

Tokia situacija buvo visuose telefonuose.

— Kaip čia taip gali būti? Juk mūsų telefonai skirtingų operatorių, o netoli nuo čia mačiau ryšio bokštą, — nesuprato Matas.

Ir tada atsitiko dar vienas nemalonus dalykas — vienu metu užgeso visi prožektoriai.

Tačiau dar labiau nustebino, tiksliau, nudžiugino tai, kas stūksojo aikštelės centre. Tai buvo nedidelis medinis namelis! Pro langus skleidėsi šviesa, iš kamino rūko dūmai. Penketas visu greičiu puolė tenai ir, net nesibeldę, įbėgo vidun.

— Neapanikuokite, — išgirdo jie duslų balsą.— Tie gyvūnai kažkodėl vengia šito namo.

Gamtininkai apsidairė. Jie išvydo žmogų, ištarusį šiuos žodžius. Žmogaus veido nesimatė, nes jis buvo apsilvilkęs ilgą, juodą palta, atsukęs nugarą į netikėtus svečius. Žmogysta sėdėjo ant suoliuko, prie krosnies, ir krovė į ugnį malkas.

Troba buvo nedidelė — viena virtuvė be jokių kitų kambarių ar aukštų. Ant dviejų senų medinių stalų stūksojo dideli, nematyti elektriniai aparatai, kurie bylojo apie namo šeimnininko gabumus technikai. Ant žalių plytų krosnies buvo pastatytas didžiulis puodas, kuris garuodamas skleidė atriūs garus. Matas suprato, jog verdama mėsa. Medinėse grindyse mastėsi durlės, vedančios į rūšį. O šalia vieno lango stūksojo nedidelė sena sofa. Visa tai apšvietė viena maža elektrinė lemputė, nusėta daugybe musių taškų.

— Prisėskite, — pasiūlė šeimnininkas. — Juk turėjot labai pavargti.

— Taikliai pasakyta, brolau, — sutiko Giedrius ir atsisėdo. Jo pavyzdžiu nedrąsiai pasekė likusieji. Sofa baisiai traškėjo ir atrodė, kad tuoj tuoj sulūš.

Miglė pažvelgė pro langą, ar neatskrenda pelėdos. Jų nebebuvo, tik akis dar kartą užkliuvo už nakties dangaus.

— Gal laikrodžiai kvailioja? — paklausė ji draugų. — Jau tamsu!

— Čia visada naktis, — staiga ramiai atsakė nepažįstamasis. Jis vis dar buvo pasilenkęs prie krosnies. — Iš pradžių, aišku, nervino, bet, kaip sakoma, ir šuo kariamas pripranta.

— Atrodo, jūs visai ramiai reaguojate į tai, kas čia...na... aplinkui vyksta, — pratarė Matas.

— Jūs daug ko nežinot, kas čia vyksta. Taip pat ir tu, Matai!

Matas nustėro. Iš kur nepažįstamasis žino jo vardą?

— Ilgai laukiau šios akimirkos, — tęsė žmogysta. — Sveiki gyvi!

Pagaliau jis atsisuko veidu į svečius. Jie pasibjaurėjo tuo, ką pamatė, o Mato vos neištiko širdies smūgis.

Į gamtininkus išsišiepęs žiūrėjo begalės randų išraižytas veidas. Tai buvo gerai Mato pažįstamas klasiokas, kurį visi laikė mirusiu.

— Povilas? — sušnabždėjo Matas.

— Atspėjai!

VII skyrius

— Tu jį pažįsti? — paklausė Mato Jovita.

— Ir dar kaip! — atsakė vaikinai. — Bet juk tu, kiek žinau, miręs!

— Visai ne, — tarė Povilas. — Supranti, tai visai linksma istorija.

Buvęs klasiokas patogiai įsitaisė ant savo suolo ir pradėjo:

— Kai po įvykio sporto salėje aš pabudau, visas mano veidas ir kūnas jau buvo „sutvarkyti“. Gydytojas jau norėjo pranešti jūsų klasei, kad aš sveikas ir gyvas, tačiau paprasčiau jo, kad paskelbtų apie mano mirtį.

— Kodėl? — nesuprato Matas.

— Nes nei man patiko jūsų klasė, nei jūs mane mėgote. Nenorėjau ilgiau ten pasilikti. Pasakiau tai savo tėvams, o jie, bijodami, kad iš mano randuoto veido mokykloje šaipysis, irgi paprašė daktaro pameluoti. Jis iš pradžių nieku gyvu nesutiko to padaryti, tačiau pinigai šiais laikais daro stebuklus.

Tuo metu miesto valdžia likvidavo mūsų butą dėl siaubingai didelių skolų. Pasisavino su visais ten esančiais daiktais. Bet, pasirodo, tai buvo visai ne darbininkai iš valdžios, o kažkokie sukčiai!

Povilas ėmė garsiai ir nesveikai kvatoti. Gamtininkai susižvalgė, supratę, jog jis turėjo psichinių sutrikimų.

— Taigi, — tęsė Povilas. — Mes išvažiuom ieškotis naujos pastogės. Daktaras nenorėjo manęs leisti, nes reikėjo palaukti, kol jis galės man ištraukti siūlus iš randų. Mes pasakėme, jog turim vieną gerą draugą daktarą, kuris ir ištrauks tas siūlus. Pamelavome... Todėl ir dabar mano veide matote siūlus.

Jums turėtų būti įdomu, kaip aš čia atsidūriau? Na, važiuome netoli nuo čia, galvodami, kad pervaziuosim Lietuvos — Rusijos sieną ir Rusijoje gausim darbo. Tėvas nutarė pervaziuoti šį mišką, kad galėtų „nukirsti kampa“. Kvailys... Bet, šiaip ar taip, mes privažiavom iki šio namo, kuris buvo tuščias, lyg patiektas ant lėkštutės mums. Tiksliau, man. Nes tėvus tą pačią naktį pasistvėrė kažkokie paukščiai ir nusinešė... Nuo tada jų ir nebemačiau. Bet, kaip matot, ir pats jau septynerius metus neblogai verčiuosi. Ši vieta man visai nieko, jei nepaisysime kelių trūkumų. Pirma, iš čia neįmanoma išeiti. Antra, kaip sakiau, čia viešpatauja naktis, o trečia, kaip pastebėjot, čia pilna įvairiausių parazitų, kurių geriau saugotis. Tiesa, jie tinka maistui. Aišku, ne „Makdonaldas“, bet pakenčiama. Žinoma, įmanoma sumedžioti tik mažus ir smulkius padarėlius. Ir dar: neturiu nei televizoriaus, nei radijo, bet ir taip girdisi visokie garsai.

O dabar — prie reikalo. Jūs į mano buveinę patekot mano dėka.

— Ką? — nesuprato gamtininkai.

— Liepiau Pūkiui jus čia atvesti.

— Pūkiui?

— Taip, Pūkiui, mano augintiniui, — Povilas atidarė duris ir, draugų siaubui, įleido vidun tą patį raudonakį vaiduoklį, kuris ką tik juos vijosi. — Jis man pranešė, kad jūs netoli ir jus specialiai gaudė, kol atginė čia. — Povilas atsigrėžė į Pūkį. — Aš, tiesą sakant, nuo pat vaikystės kažkodėl labai bijodavau arklių, bet šito kažkodėl visai nebijau. Beje, jūs tikriausiai bandėt skambinti telefonais. Tai va, su šiais daikčiukais, kurios radau čia atvykęs ir kurie stovi ant stalo, aš panaikinau ryšį.

— Ką? — vėl sušuko gamtininkai.

— Kaip sakiau, tuos aparatus radau kartu su namu. Jie ypatingi, nes rodo tikslią datą, taip pat galima kontroliuoti bet kokias komunikacines priemones trijų kilometrų atstumu, be to, siūsti paveiksliukus ir melodijas, ką ir padariau. Graži kaukolė, ar ne?

— Bet kodėl?

— Todėl, kad tu, Matai, ir dar keli tavo draugeliai man skolingi už subjaurotą veidą.

— Kodėl aš? Ir apskritai, tai buvo nelaimingas atsitikimas.

— Nesvarbu! Tu žaidei kartu, todėl esi kaltas.

— Povilai, — ramiai tarė Matas. — Tau reikia gydytojo pagalbos. Prašau, padaryk, kad į mūsų telefonus grįžtų ryšys, ir mes visi drauge iš čia ištrūksim.

— Jokių būdu! — ėmė kriokti Povilas. — Niekas iš čia neišeis!

Ir tada jis spyrė į aparatus, kurie nuo smūgio atsitrenkė į sieną ir sudužo.

— Ne! — sušuko Matas ir nesusilaikęs smogė Povilui į veidą. Tačiau smūgį atlaikė galinga oro srovė, sklindanti nuo Povilo. Ji skaudžiai bloškė Matą atgal į sofą. Gamtininkai nustėro ir bijojo ištarti nors žodį, pajutę, su kuo turi reikalą.

— Kodėl man?

— Ne vien tau, — linksmi atsakė Povilas. — Pavyzdžiui, Buliui.

— Ką tu padarei Juozui? — sušuko Matas.

— Juo jau pasirūpinta, — atsakė buvęs klasiokas ir kreivai išsišiepė. Tada jis prie to didžiulio puodo ir, visų svečių siaubui bei pasišlykštėjimui, iš jo ištraukė nukirstą žmogaus ranką.

VIII skyrius

Merginos apalpo. Giedrių ėmė pykinti. Matas susmuko vietoje. O Kęstas norėjo pamokyti Povilą, bet, prisiminęs kas atsitiko Matui, kai jis bandė tai padaryti, šio sumanymo atsisakė.

— Dabar ir jūsų visų eilė, — kreipėsi Povilas. — Matai, tu pirmas.

Klasiokas atsigrėžė į visą laiką ramiai sklandžiusį vaiduoklį.

— Pūki, pulk jį!

Raudonakis apsilaižė. Tai pamatęs Matas puolė į paniką ir bandė pasprukti pro duris, tačiau staiga jos pranyko kartu su langais. Liko tik keturios sienos.

Pūkis kažkodėl delsė.

— Mulki, ko lauki, pulk! — pradėjo rėkauti Povilas, ir atsitiko dalykas, kurio buvo mažiausiai tikėtasi.

Vaiduoklis ėmė ir nukando savo šeimininkui galvą. Po to prarijo ir likusį kūną. O kai atliko savo kruviną darbą, ėmė staugti.

Gamtininkams sutemo akyse ir jie prarado sąmonę.

IX skyrius

Giedrius pabudo kažkokioje laukymėje, apsuptoje medžių, panašių į tuos, kur buvo Povilo namas.

Vaikinas bandė prisiminti, kas nutiko. Surijo Mato klasioką, po to vaiduoklis ėmė staugti, ir... Jis atsibudo čia. „Kažin, kaip čia atsidūriau, — mąstė Giedrius. — Ir kur mano draugai“?

— Ei, kur jūs? Matai, Kęstai, visi kiti?

Tada iš rūko išlindo trys figūros. Giedrius apsidžiaugė, kad draugai jį išgirdo, bet greit jo šypsena pavirto į išgastį.

Tai buvo visai ne jo draugai. Pilnaties šviesoje vaikinas išvydo dvimetrinius vilkus, tipenančius jo link.

Kai Giedriui buvo gal dešimt metų, jis gyveno kaime. Kartą kaimynų vaikai jį prigašdino, kad šis nieku gyvu neitų vienas šalia arti buvusio miško, nes ten, pasak jų, jie matę gigantiškus vilkus. Arkliniai vilkai, taip juos vadindavo berniukai.

Ir nuo tada Giedrius prisibijojo miškų, idant nesutiktų tų baisių vilkų.

— Vadinas, jie iš tikrųjų egzistuoja, — pamanė vaikinas. Trys vilkai jau buvo už metro, išsiėpė dantis ir ėmė urgzi.

— O, siaube, — išsigando Giedrius. — Geri, geri šuneliai... Tik ramiai, nepulkit... Jei būsit geri, „Pedigree“ nupirksiu... Po velnių, ką aš čia darau?! — gamtininkas atsikvošėjo ir ėmė bėgti, kiek kojos neša.

— Ką gi, sportas — sveikata, — sarkastiškai pagalvojo Giedrius. Vilkai neatsiliko. Bėglys jautė šiltą alsavimą nugaroje. Greit jis būtų pajutęs gilų įkandimą, jei ne vienas storas medis. Giedriui pasirodė, jame yra durys. Tada, vaikino nuostabai, iš tiesų prasivėrė durys, ir jis įbėgo vidun į tuščiavidurį medį bei užtrenkė duris.

— Fu, suspėjau, — atsipūtė Giedrius. — Laimei, tie gyvuliai nepavelka lašinių. Ką gi, ši skylė turi ir privalumų.

Tada jis įsiklausė. Už medžio sustaugė vilkas. Paskui antras. Ir šitaip gal koks dvidešimt sustaugimų.

Giedrius pajuto, kad arkliniai vilkai apsupo medį.

X skyrius

Tuo metu Jovita, netikėtai atsibudusi medžio viršūnėje, dairėsi draugų.

— Kaip man nulipti? — mąstė mergina. — Ir kur visi kiti?

Staiga sudrebėjo žemė. Jovita vos neiškrito iš maždaug dešimties metrų aukščio medžio.

— Kiek žinau, Lietuvoje nebūna žemės drebėjimų, — nusistebėjo ji ir netyčia pakėlė akis į nakties dangų.

Iš dangaus į žemę vienas po kito krito milžiniški meteoritai, raižydami tamsą ir nukritę sukeldami žemės drebėjimus.

— Ne, negali būti! — įtikinėjo save Jovita. — Aš tik sapnuoju!

Tačiau realybė buvo tokia. Toli, už horizonto, matėsi Tauragės miesto šviesos. Ten nukrito vienas luitas, sukėlęs didžiulį sprogimą. Girdėjosi klaikūs riksmi: „Gelbėkitės, kas galit!“, „slėpkimės į rūsius!“, „pasaulio pabaiga artėja“. Tuos balsus papildė sirenų signalai, skelbiantys apie oro pavojų.

Jovita ėmė verkti:

— Kodėl dabar? Juk tiek daug dar turėjau nuveikti! Turėjau ištekėti, užauginti vaikus. Kodėl dabar?

Tada mergina išgirdo sprogimą danguje. Vienas meteoras susidūrė su mėnuliu, ir šis sprogo.

Kažkur, pašamonėje, Jovita išgirdo gailų žinių vedėjo balsą:

— ... Mokslininkai apsiriko. Asteroidas už penkių minučių pasieks Žemės atmosferą. Sudie, mielieji žiūrovai...

Ir staiga žemė nušvito. Mergina pamatė milžinišką, švytintį asteroidą, dengiantį visą dangų. Jis lėtai leidosi žemyn.

— Dabar tai jau viskas...

XI skyrius

Miglė pabudo Juodmiškio gilumoje. Buvo tamsu, tik tolumoje švietė blyški šviesa.

— Kur aš esu? Kur draugai?

Moteris nutarė eiti švieselės link.

Kai priėjo, paaiškėjo, jog šviesą skleidė šešios juodos žvakės, kurios apšvietė ant nedidelės kalvelės gulintį karstą. Aplink jį stovėjo šeši maži siluetai su vienuolių drabužiais, apsigobę galvas gobtuvais. Pajutę žmogų, siluetai atsisuko. Iš po gobtuvų kyšojo ilgi snapai.

Bet ne tai išgąsdino Miglę. Ją ištiko šokas, kai išvydo tai, kas gulėjo karste.

O ten buvo jos vyras Kęstas.

— Ne! — Miglė pripuolė prie karsto ir ėmė raudoti. — Bet ką, tik ne tave, Kęstuti! Kada baigsis šis košmaras? Ką jie tau padarė?

Tada moteris didelę skylę Kęsto pilve ir suklykė. Ten nebuvo likę vidurių.

— Kas taip pasielgė?

Žmogystos su gobtuvais priėjo prie Miglės. Jų snapai buvo kruvini. Moteris viską suprato.

— Kaip jūs galėjot?! Atsakykit, kaip jūs galėjot? — ji spyrė vienam vienuoliui, tačiau išvengė spyrio ir gerokai įkirto į ranką. Pasipylė kraujas.

Miglė susmuko ant žolės ir atkišo kaklą vienam siluetui.

— Kirsk! Daugiau nebegaliu kentėti. Nagi, ko lauki, kirsk! Užbaik mano kančias!

Tačiau vienuoliai nė nesirengė vykdyti prašymo. Jie visi nusiėmė gobtuvus, atidengdami plikas, žalias paukščių galvas, kurios baisiai dvokė dvėseliena.

O vienas paukštis ėmė žemu balsu giedoti liūdną, gedulingą lotynišką giesmę. Netrukus prisijungė ir kiti. Giesmė šiuropino ir vėrė Miglę iki pat gelmių. Paukščiai giedojo, kol netikėtai iš mirusiųjų prisikėlė Kęstas.

— Tu gyvas! — apsidžiaugė Miglė ir stipriai apsikabino savo vyrą. — Kęstuti, tu gyvas! Kas čia įvyko? Kur visi kiti? Ko tyli, atsakyk!

Kęstas tylėjo. Staiga jis nusijuokė, ir jam įtrūko galva. Iš skylės pabiro tuntai siurbėlių.

— Kęstuti, kas tau? — išsigandusi atšoko Miglė.

— Man nieko neatsitiko, — atsakė Kęstas. — Bet tau tuojau atsitiks!

Moteris pradėjo klykti. Iš jos vyro akių, nosies, burnos ir ausų biro šimtai siurbėlių, kurios šliaužė į visas puses.

— Pasilinksminkim, brangioji, — ištarė lavonas ir, pasigriebęs išbalusią Miglę, įstūmė ją į karstą. Paukštžmogiai uždarė karsto dangtį ir jį užsuko.

Moteris daužė rankomis, bandė ištrūkti, tačiau Kęstas nepaleido jos iš glėbio. Ji jautė, kaip per veidą šliaužioja siurbėlės.

XII skyrius

Kai Mato draugai buvo išbarstyti nežinia kurioje miško vietoje, jis pats pabudo tame pačiame Povilo name. Langas ir durys, kaip ir anksčiau, buvo pavirtę į sieną, ant grindų mėtėsi įvairios detalės, o ant krosnies tebestovėjo katilas su klaičiuoju turiniu. Tiesa, vanduo nebekunkuliavo, nes niekas nebemetė į ugnį malkų.

— Galėjau pasilikti namie, — nuliūdo Matas ir ėmė spardyti medines namuko sienas — gal išspirs. Bet pastangos buvo bevaisės, ir vaikinai ėmė ieškoti, gal kokiam nors kampe ras kirvį sienai iškirsti. Jo nerado, o ir ištrūkusio laukan jo tikriausiai lauktų kokia nors bjaurybė. Ši mintis visai sutriuškino Matą.

— Ką gi, jeigu jau man teks čia gyventi amžinai, reikia pasieškoti ko nors valgyti, — pamanė gamtininkas, jau įsivaizduodamas, kaip po šimto metų mokslininkai atranda šį namą su viduje esančiais Mato griaučiais. — Gal kas nors bus rūsyje? — ir tada vaikinai pradėjo pats liūdnam juoktis iš savęs. — Ir ką aš sau galvoju? Rasiu ten kokį marinuotą šešką ar driežą...

Staiga jis išgirdo silpną garsą rūsyje.

— Kas ten? — pagalvojo Matas, — Gal mano draugai?

Jis pasiėmė prožektorių, kurį rado ant krosnies, atidarė rūsio dureles ir nusileido laipteliais žemyn.

Patalpa buvo maža, trumpa, dvokianti ir tuščia, jei nepaisytume pririšto prie kėdės žmogaus, kuris ir skleidė pagalbos garsus. Jo burna buvo užkimšta šlapio, tepaluotu skuduru.

Matas atrišo žmogų, ir abu užlipo viršun į šviesą.

— Dėkui, kad atrišai mane, Matai, — padėkojo nepažįstamasis.

— Iš kur tu žinai mano vardą?

— Nagi, vyruti, nejau gi neatpažįsti savo seno draugo? Abu bandėm „pakabinti“ Aistę iš dešimtos a klasės, abiem nesisekė rusų kalba ir abu dalyvavom tam nelemtam incidente su Povilu.

Matas atpažino vyriškį. Tai buvo Arvydas, jo buvęs geriausias mokyklos draugas. Jis kartu žaidė krepšinį tą dieną, kai Bulius padarė didžiausią savo gyvenimo klaidą.

Dabar Arvydas buvo tik šiek tiek pasikeitęs. Pasistatė plaukus, gerokai suliesėjo, o veidas, buvęs nerūpestingas, dabar buvo pabalęs, paakiai pajuodę.

— Viską girdėjau, kas vyko viršuje, — tarė Arvydas. — Povilas gavo galą, ar ne? nereikėjo jam susidėti su tuo... žvėrimi.

— Kaip tu čia pakliuvai? — paklausė Matas.

— Gal pradėsiu nuo pradžių. Tu, aišku, gali ir netikėti, ką papasakosiu, ir palaikyti mane bepročiu. Bet patikėk, visa, ką išgirsi, yra gryniausia tiesa. Tuoju viską sužinosi apie šį mišką.

— Tikrai?

— Taip. Kai aš buvau surištas tame rūsyje, viską man papasakojo Peliukas Mikis.

— Kas??? — Matas nepatikėjo tuo, ką išgirdo.

— Mikis.

— Tas iš Disnėjaus filmukų?

— Tas pats.

— Mikimauzas?

— Būtent.

— Žinai, dabar jau visai nieko neįkertu. Arba aš išprotėjau, arba čia durnynas.

— Nei viena, nei kita. Tiesiog dabar truputį pasiklausyk manęs.

— Klausau jūsų.

— Pirmiausia noriu paklausti, — pradėjo Arvydas. — Ar žinai, iš kur atsiranda sapnai?

— Na, juos sukelia visokios ten pašamonės būsenos, nuotaikos, reakcijos, mintys ar kaip ten...

— Taip, tikriausiai. O ar žinai, kur tie sapnai užsibaigia?

— Na, atsibundu, ir viskas.

— Deja, klysti. Supranti, viskas pasaulyje turi savo vietą. Netgi sapnai. Ir jie nukeliauja. Tačiau kur? Pasirodo, kiekvienoje Žemės planetos šalyje yra po vieną vadinamą sapnų zoną, į kurią vos susapnuoti sapnai kažkaip nukeliauja ir ten įgauna materialią formą, tiksliau sakant, jei sapnuoji kokį lokį, tai jis nukeliauja į tą zoną ir sau gyvena. Tad ir visos pamėklės iš slapčiausių pašamonės gelmių čia gyvena — vaikšto, dauginasi, minta, žudo, panašiai kaip gyvūnai. O tas sapnų zonas atstoja žmogui sunkiai prieinami kalnai, džunglės arba, kaip čia, miškai. Iš išorės tos vietos atrodo tokios nekaltos, tačiau kas dedasi viduje... Ir kas iš žmonių ten įžengia, gyvas negrižta.

— Paguodei, — tarstelėjo Matas.

— ...Tad jau senų senovėje žmonės vengė Juodmiškio, nes juto jame esant piktųjų dvasių. O laikui bėgant šis miškas tapo visų užmirštas, nors jūs kažkaip čia patekot. Laimei, kad susapnuotos pabaisos nežengia toliau miško ribų...

— Pala, kažko nesupratau, — pertraukė Matas. — Bet juk žmonės sapnuoja ne vien košmarus.

— Be abejo, — sutiko Arvydas. — Tačiau gerieji sapnų veikėjai čia ilgai neužsibūna — juos bemat sutvarko plėšrūnai iš košmarų. Peliukui Mikiui, kurį susapnavo vienas penkiametis, stebuklingai pavyko išsigelbėti, bet jam teko slėptis viename požeminiame tunelyje. Jis ilgai šliaužė juo, kol prišliaužė iki čia. Matei tą didžiulę angą rūsyje? Pro ją Mikis ir išlindo.

— O kur dabar ta pelė? — paklausė Matas.

— Jį surado... Suodė pėdsakus. Du sparnuoti skeletai. Išlindo pro tą pačią angą ir atsiskaitė vietoje. Po to, kaip ir dera, suėdė.

— Nė nežinau, juoktis ar verkti, — tarė Matas.

— Cha, būtum ten buvęs, dabar nesišaipytum. Vaizdas buvo kraupus! — Arvydas prisiminė tą įvykį ir nusipurtė.

— Vadinas, tie visi padarai, atkeliavo iš žmonių košmarų, — pagalvojo gamtininkas ir prisiminė Giedriaus žodžius: „*Tai tiktai košmaras*“. Ir jis teisus!

Tada Matas paklausė draugo:

— Tu dar nepasakei, kaip čia atsidūrei.

— Mane tiesiog pagrobė miegantį. Tas prakeiktas Povilo vaiduoklis. Pagrobė ir atskraidino čia. Taip pat ir dičkį Juozą. Paprastai, kaip sakiau, Juodmiškio vadinamieji gyventojai nežengia toliau savo ribų, tačiau tas vaiduoklis, matyt, buvo labai prisirišęs prie Povilo, kad atliktų tokį paliepiamą. Bet galiausiai ir patį suėdė... Taigi mus su Juozu surišo. Be rankų. Oro pagalba. Nežinau, iš kur Povilas turėjo tokios jėgos, bet jis įsakė savo arkliaagalviui sukapti Juozą. Tas įvykdė užduotį. Tiesiai prieš mano akis. Bandžiau ištrūkti, bet nepavyko. Turėjau tik sėdėti ir žiūrėti, kaip pjausto draugą... Maniau, pusę metų negalėsiu užmigti. O kai jį supjaustė, įmetė į puodą. Būtų ir man atitekęs toks likimas, bet staiga vaiduoklis pajuto ir pranešė, kad šalia Juodmiškio esi tu, trečiasis įvykio sporto salėje dalyvis. Povilas greit įnešė mane į rūšį, pažadėjęs susidoroti su manimi vėliau, ir visą dėmesį sutelkė į jūsų kompaniją. Kaip jis degė noru atkeršyti mums trims už subjaurotą veidą!

— Tai štai kaip... — susimąstė Matas.

— Taip, — atsakė Arvydas. — Nežinau, kaip jūs čia atvykot, bet stebiuosi, kaip visa tai ištvėrėt.

— Na, sužavėti nebuvom... bet vis tiek nesuprantu, kur mano draugai?

— Aš žinau. Girdėjau, kaip žviogė vaiduoklis. Jūs praradot sąmonę, o aš, galima sakyti, pamačiau pabaisos mintis, kurias jis kažkaip ėmė skleisti. Pamačiau, kad, surijęs Povilą, jis panorą jūsų. Tačiau jus pribaugti nusprendė rafinuotai — kiekvieną atskyrė į skirtingas miško puses, kad vienas kito nerastumėt ir ten materializuosis kiekvieno iš jūsų pačios slapčiausios baimės.

— Nesupratau?

— Tarkim, koks nors tavo draugas liguistai bijo, na, kokių vampyrų. Tai tada jis prieš savo akis vampyrą ir išvys. Bet blogiausia, kad tas vampyras taps tikras ir galės rimtai pakenkti ar net...

— O, varge! — sušuko Matas. — Taigi jiems gresia mirtinas pavojus! Maža, kas gali juos užpulti!.. Bet nesuprantu, kodėl tada aš likau čia?

— Nes tu jau buvai susidūręs su savo didžiausia baime, — atsakė Arvydas. — Matyt, tu labiausiai bijojai Povilo veido, kaip ir aš, todėl tau siaubas jau praėjo. Tačiau maža, kas dabar darosi su tavo kolegomis, todėl turime kuo greičiau juos surasti.

— Prašom apsidairyti, pone Išminčiauj, — tarė Matas. — Kaip matai, čia aplink vien sienos. Anga rūsyje per siaura, nepralįsim, o telefonu nepaskambinsiu, nes visiškai subyrėjo tie prietaisai...

— Prašom paklaustyti! — nutraukė Arvydas. — Prieš mirtį Mikis spėjo man papasakoti vieną įdomų dalyką. Pasirodo, šio miško pabaisos minta baime ir nežinomybe.

— Aha, — tarstelėjo Matas. Jis žiūrėjo į Arvydą kaip į psichinį ligonį.

— ... Žmogelis pamato gigantišką šliužą, išsigąsta, nežino, ką daryti, ir tas jį pribaugia. O jei tas pats žmogus, žinojęs, kad tas šliužas tėra sapnų pagimdytas gaminyš, ir būtų pasitelkęs Mintį — tiesiog įsivaizdavęs, kad pabaisa užverčia kojas — taip ir būtų atsitikę kirminas iš tiesų nugaištų.

— Nesąmonė, — nepatikėjo Matas. — Viskas taip paprasta?

— Taip, tik reikia šiek tiek susikaupti.

— Bet kodėl pats Mikis taip neišsigelbėjo?

— Nes jis pats buvo sapno padarinys ir to negalėjo padaryti.

— O tada kodėl tu mintimis neišsivadavai iš kėdės? — nenusileido Matas.

— Nes mane buvo surišęs gyvas, tikras žmogus. Su „tikrais“ daiktai šis metodas neveikia, — atsakė Arvydas. — Bet dabar, kai tu mane išlaisvina, mes šitame miške esam visagaliai.

— Vis tiek netikiu, — tarė Matas.

— Tada tiesiog įsivaizduok, kad šioje troboje vėl atsiranda langai ir durys.

Nors ir laikydamas visa tai nesąmone, Matas padarė tai, ko draugas prašė. Ir netrukus, jo nuostabai, langai ir durys grįžo į savo vietas.

— Geras! — nudžiugo Matas. — Galiu susigalvoti kokį motociklą, ir jį turėsiu!

— Tik miške, — patikslino Arvydas. — Toliau už sapnų zonos ribų stebuklai nebeveikia, ir tavo motociklas tiesiog ištirps ore. Bet dabar tai nesvarbu. Turim gelbėti tavo kolegas, kol dar niekas jiems neatsitiko.

— Bet kaip mes juos surasim? Juk nė nežinom, kur jie yra.

— Paprasčiausiai įsivaizduok, kad esi prie vieno iš draugų, ir bematant ten atsidursi.

Matas nusprendė pradėti nuo pusseserės. Jovita buvo baugščiausia ir jautriausia iš penketo.

— Ko mes laukiam? — nerimavo gamtininkas. — Pirmyn!

— Palauk! — sustabdė Arvydas. — Pirmiausia išimkim iš puodo ir palaidokim Juozo palaikus.

XIII skyrius

Kai Matas su Arvydu jau žinojo, kaip nenukentėti, Kęstas dar to nesuvokė. Jis ieškojo draugų, apdairiai žengdamas kiekvieną žingsnį. Pavojus galėjo tykoti bet kur.

Kęstui buvo keista, kad miške švietė blausi rausva šviesa, tad jis galėjo matyti, kur einąs.

Vyras pasižiūrėjo į laikrodį, kuris rodė aštuonias vakaro. Vadinasi, gamtininkas šešias valandas pragulėjo be sąmonės žolėje.

Netrukus Kęstas išvydo kažką tviskant sidabru. Priėjęs arčiau jis suprato, jog tai — didžiulis, gražus, žerintis ežeras. Vyriškis užmiršo visus draugus, pažįstamus, patirtus siaubus, visą pasaulį. Kažkokia nematoma jėga jį privertė pribėgti prie ežero kranto, nusirengti (ak, kokie gražūs ir dideli taip sunkiai užsiauginti raumenys!) ir džiugiai, lyg mažam vaikui šokti į šilto vandens gelmes. „Ak, nieko nėra maloniau už maudymąsi“ — galvojo Kęstas. Jis tik plaukė, nėrė, pliuškenosi ir apie nieką negalvojo, lyg paragavęs narkotikų. Plaukti, plaukti, plaukti...

Bet staiga džiaugsmas nutrūko. Vyras pajuto glitaus čiuptuvo prisilietimą prie kojos ir, tuoj pat pabudęs iš ekstazės, šoko į krantą. Jis taip sutriko, kad užmiršo apsirengti ir tik laukė, kas dabar bus.

Ilgai laukti neteko. Iš vandens išniro didelis žalias raguotas aštuonkojis su penkių metrų ilgio čiuptuvais.

— Nieko sau, — pagalvojo Kęstas. — Gal netoliese yra atominė elektrinė?

Siaubūnas išžiojo nasrus ir lėtai šliaužė vyro link.

— Cha, ir tas greičiu nepasižymi, — nudžiugo Kęstas ir staiga pamatė, kad smarkiai liesėja jo rankos ir kojos, kol galingi raumenys pavirto į plonyčius šapelius. O pilvas, priešingai, augo ir didėjo, kol plonytės kojos neišlaikė svorio, ir vyras pargriuvo ant žemės. Jis bandė atsistoti, tačiau pilvas tvirtai laikė jį prispaudęs prie žemės.

Kęstą apėmė baimė, isterija ir neviltis kartu. Išsipildė slapčiausia jo baimė — kad jis storas, negražus ir nebeturi savo puikiųjų raumenų, kurių padedamas jis galėdavo apginti artimuosius. Dabar Kęstas jautėsi toks menkas ir mažytis, kad pats šaukėsi pagalbos.

O aštuonkojis vis artėjo.

XIV skyrius

Praėjo gera valanda. Matui su Arvydu pavyko suspėti ir išgelbėti draugus, jiems paaikškinus, kad savo baimes jie gali lengvai įveikti. Giedrius išvijo vilkus, asteroidas

danguje išnyko, Miglė ištrūko iš netikro Kęsto gniaužtų ir susitiko su tikruoju, kurio kūnas tapo vėl toks, koks buvo. Taigi dabar visi, linksmai nusiteikę, žingsniavo išėjimo link, jau suprasdami, kad gali išeiti, valdydami savo mintis. Aplink šmirinėjo košmarų veikėjai, bet draugai su visais bemat susidorodavo. Pakely buvo sutiktas net tiranozauras Rex, tačiau Matas mintimis jį sumažino, užrišo seilinuą ir įkišo pieno buteliuką į nasrus. Vaizdas buvo be galo juokingas. Tad Kęstas nutarė surengti konkursą, kas daugiau „išdarkys“ pabaisų.

Vėliau Giedrius pamatė kažką įdomaus:

— Negaliu patikėti! Žiūrėkit visi! Matot tą storą bobą su marsiečio antenom ant galvos? Jinai — mano buvusios matematikos mokytojos kopija. Tai aš ją susapnavau, kai mokiausi penktoje klasėje. Atsimenu, kaip kartą ji užtiko mane rūkantį mokytojų tualete...

— Mokytojų tualete? — nusistebėjo Jovita.

— Iš kur aš galėjau žinoti, jog ten — mokytojų tualetas? Aš buvau ką tik atsikraustęs į jūsų miestą ir pirmomis dienomis beveik nieko šitoj mokykloj nežinojau. Kartą per pertrauką užsinorėjau užtraukti dėmelį. Į lauką neišėjau, pilna žmonių, tad paklausiau vienos valytojos, kur tualetas. O ji rodo į tris duris. Na, aš priėjau prie tų durų, žiūriu — ant pirmųjų nupieštas laivas, ant antrųjų — ryklys, o ant trečiųjų — kažkoks inkaras. Man patiko tos su rykliu, tad ir įėjau. Žiūriu, tualetas su kabinomis. Aš vieną atidariau ir išvydau prieš save du šimtus kilogramų lašinių, sėdinčių ant unitazo. Šoką patyrėm abu. Nors, prisipažįstu, boba rėkė garsiau už mane. Nelaukiau, kol ji pabaigs, ir kuo greičiau nešiau kudašių iš ten. O kai paaiškėjo, kad ji bus naujoji mano matematikos mokytoja... Vieną naktį susapnavau košmarą, kad aplink mane — šimtai unitazų, aš vieniui vienas, o iš dangaus nusileidžia skraidanti lėkštė, ant kurios nupaišytos kažkokios lygtys ir formulės. Išlipa mokytoja — ateivė ir galingai bezda ant manęs. Nuo to laiko cigaretės neimu į rankas.

— Nesuprantu, — tarė Arvydas. — Kaip iki šiol tos mokytojos nesudorojo šunys?

— Žmogau! — sušuko Giedrius. — Pamatytum tu ją tikrovėje! Vargas tam, kas stos jai skersai kelio...

Per visą mišką nuskambėjo draugų juokas.

Grupelė žingsniavo toliau, ir išėjimas turėjo būti visai netoli, kai jie staiga pamatė vidury kelio ramiai stovintį vidutinio ūgio žmogų su lūšies galva. Jis vilkėjo senovišką karinę uniformą ir žvelgė į ateinančiuosius.

— Stot! — įsakė jiems karys.

Draugai susižvalgė. Jų žvilgsniai reiškė: „pažiūrėkim, ką jis pasakys, o tada su juo susitvarkysim“.

— Esu šio miško sargas, — prisistatė sutiktasis. — Nuo senų seniausių laikų man paskirta saugoti šią vietą ir prižiūrėti tvarką jame. Jūs, svetimšaliai, laužote tvarką.

— Aha, — tarė Giedrius. — Tai mes ilgai tos tvarkos nelaužysim.

— Tylos! — sušuko sargas. — Šiame miške vyrauja blogis, siaubas ir liūdesys. Geroms emocijoms čia ne vieta. O jūs, ponios ir ponai, savo juoku sulaužėte tūkstančius metų vyravusią taisyklę — netrikdyti miško tylos.

— Ei, seni, atvėsk, — šaipėsi Giedrius. — Mes truputį pakikenom, ir tiek, tačiau nežinojom, kad čia tokios griežtos taisyklės. Mes tik norime grįžti namo. Gal, katinėli, pasitrauk į šoną...

Per mišką vėl nuvilnijo juoko banga.

— Niekur jūs neisite! Jūs nusikaltote! Jei norit gyvi grįžti namo, turėsit atiduoti savo sielas.

Tada draugai pradėjo kvatoti, kiek tik galėjo.

— Atiduoti sielas, sakai? — juokėsi Kęstas. — O, kad žinotum, su kuo turi reikalą!

— Geriau eik pažaisti su siūlų kamuoliuku, — pasiūlė Miglė.

Miško sargas nieko neatsakė, tik šyptelėjo.

— Ką gi, — ramiai pratarė jis. — Neduosit gražiuoju, teks sielas paimti piktuoju. Draskysiu jūsų kūnus tol, kol sielos pačios išlėks laukan. Kartoju, tvarkos reikia taip laikytis visur ir...

— Taip taip, tvarka bus, — pertraukė Giedrius. — Dink iš akių, kol nesupykau.

— Pirmiausia ateik pas mane, kietuoli, — šypsojosi lūšis.

Giedrius žengė žingsnį ir staiga sustingo. Visiškai nebegalėjo pajudėti.

— Kas čia dabar?! — išsigando jaunuolis. — Ei, vyručiai, ko žiopsote? — kreipėsi į draugus. — Sumastykite, kad tas miauklys pasirauna ant tos eglės šakos!

Draugai bemat ėmė tai įsivaizduoti. Jiems pavyko, tačiau žmogus — lūšis ramiai sau tebestovėjo kaip stovėjęs.

— Negali būti, — negalėjo patikėti Matas.

— Po galais, kodėl jis dar tebestovi? — paklausė Giedrius. — Man kažkodėl nesiseka mastyti.

— Ir mums, — atsakė Kęstutis. — Kodėl nesuveikia?

— Juk sakiau, — kreipėsi sargas. — Aš nesu atkeliavęs iš sapno. Aš esu vienas iš šito miško kūrėjų ir saugotojų. Supraskit, aš esu tikras! O dabar sustinkit!

Sustingo ir likusieji draugai. Jie galėjo kalbėti, bet negalėjo nė piršto pajudinti.

Išsigando ne juokais. Apėmė negera nuojauta.

— Ką??? — sušuko Giedrius. — Ir jus sustingdė? — vaikas kreipėsi, tik šįsyk rimtai, į lūšį:

— Ei, katine, atsiprašom tavęs už nemandagumą. Ar gali „atstingdyti“ mus? Mes daugiau čia tikrai nebe... o, broli!

Miško sargo pavidalas ėmė keistis. Jis visas pajuodo, penkiagubai padidėjo. Kariški drabužiai suplyšo į skutelius.

Giedrius pakraupo. Prieš jį dabar stovėjo ne žmogus su lūšies galva, o gigantiškas šuo, visas juodas, tik su švytinčiom raudonom akim.

— Negerai, — sunerimo Jovita. — Juodas šuo reiškia nelaimę!

Matas užsimerkė ir ėmė laukti, kas bus. Ilgai laukti neteko, nes pajuto aštrų skausmą dešinės rankos nykštyje. Atsimerkęs vaikas pasibaisėjo: nuo rankų pirštų slinko nagai ir skriejo į praziotus juodojo šuns nasrus. Matas norėjo sustabdyti šį procesą, bet nieko negalėjo pajudinti. Tada jis ėmė įsivaizduoti save laisvą ir judantį. Veltui.

Pasigirdo draugų klyksmai. Nuo jų kūnų atitrūkinėjo įvairios kūno dalys: dantys, nagai, pirštai, nosys...

— Ei, seni, pasigailėk, — ėmė maldauti Giedrius. — Galėsime nueiti iki mašinos, bagažinėj „čipsai“ padėti... ai, mano ausis!

— Nesulauksi, — pasigirdo atsakymas. — Jūs kenčiat pragariškus skausmus. Ir toliau kentėsit. Maži jūsų gabalėliai, galūnės, audiniai, net menkiausios ląstelės palengva plyš nuo jūsų, ir jūs nieko negalėsit padaryti, tik šauktis pagalbos, kurios nesulauksit! Bet žinot, kas linksmiausia? Jūs net neprarasit sąmonės, nors ir maldausit mirties. Jūs tik stebėsite, kaip netenkate širdies, plaučių, skrandžio. Ir jusite skausmą. Nežmonišką skausmą. O kai viskas bus išsiurbta, pasirūpinsiu ir jūsų sielomis.

Bičiuliai viską suprato ir susitaikė su mirtimi. Jovita dar bandė melstis ir kalbėti kažkokius užkeikimus, bet tai nesuveikė. Rėkdami iš skausmo, draugai atsisveikino vienas su kitu.

— Atleiskit man, — ėmė atsiprašinėti Jovita. — Tai aš jus įviliojau į šį mėšlą ir... — mergina nebepabaigė sakinio, nes pasigirdo kaulų traškesys, ir jos ranka atitolo nuo kūno.

— Tu nekalta, — silpnai ištarė Matas. — Tiktai gaila, kad taip viskas pasibaigė. — Jis dar kartą žvilgtelėjo į draugus, kurių būsenos pranoko baisiausius košmarus.

Vaikinui prieš akis prabėgo visas gyvenimas, gražiausios jo akimirkos. Staiga begalinis skausmas apėmė veidą. Ištrūko akis... Jis vėl užsimerkė. Sudie, pasaui...

Staiga skausmas dingio. Matas negalėjo patikėti tuo, ką atsimerkęs išvydo.

Visos kūno dalys grįžo į savo vietas, lyg jos niekur ir nebuvo dingusios. Tas pats ir kitiems žmonėms. Jie vėl buvo visiškai „sudėti“. Maža to, dingio stingulys.

Draugai puolė vienas kitam į glėbį ir ėmė šokti pergales šoki, panašų į tą, kuri šoka sportininkai, laimėję taurę. „Mes gyvi, mes gyvi!“ — pasipylė šūksniai.

Tada parūpo, kur dingio šuo. O jis visai nekreipė dėmesio į žmones ir, rodės, sunerimęs kažko klausėsi.

— Negali būti! — suriaumojo. — Čionai ateina žmogus, kuris visiškai tiktų Juodmiškiui. Jis visada niūrus, niekada nesidžiaugia ir dažnai būna suirzęs! Tai idealu! Bet... pala... — sargas į kažką įsiklausė. — Jis ateina jūsų! Jis jūsų ieško ir ateina išsivesti! Aš negaliu pulti to, kas nenusižengia miško taisyklėms. O kadangi jūs — jo pažįstami... — šuo pasižiūrėjo į žmones. — Ką gi, matyt, jums dar nelemta mirti. Dėkokit tam, kas čia ateina. Keliuokit sau ir daugiau čia nesirodykit! Kitą kartą nedovanosiu!

Tai taręs, sargas išnyko.

— Kas čia ateina? — nesuprato Arvydas.

— Aš, — Kęstas išgirdo pažįstamą balsą.

Iš už medžių išniro žmogaus figūra. Jai artėjant, bruožai vis ryškėjo, kol draugai atpažino vieną žmogų.

Jų linkėjo Darius.

XV skyrius

— Kaip tu čia patekai? — paklausė brolio Kęstas.

— Paprastai. Šiandien mane išleido iš ligoninės. Paprašiau gydytojo, kad mane atvežtų iki tos vietos, kur yra palapinės. Tada jis išvažiavo, o aš išgirdau šauksmus, sklindančius iš miško. Ką nors radot, pamaniau, tad pasiėmiau prožektorių ir pasileidau jūsų pėdomis. Ko jūs visi tokie laimingi?

— Kodėl tave taip greit išleido? — paklausė Matas.

— Kaip greit? Ar jums smegenys susisuko nuo gamtos? Juk praėjo lygiai savaitė!

— Savaitė???

— Aišku, kodėl nustebai?

— Na, čia laikas, matyt, slenka labai lėtai, kaip ir sustoja, na... — bandė paaiškinti Kęstas. — E, geriau prisėsk, tuoj papasakosiu, kas čia buvo nutikę.

Brolis pasakojo viską iki smulkmenų. Rakštis iš pradžių nenorėjo tikėti istorija, bet vėliau patikėjo.

— Vadinasi, jus išgelbėjo tai, kad esu, taip sakant, bejausmis? — kai Kęstas baigė pasakojimą, paklausė Darius.

— Tikriausiai, — sutiko brolis. — O tas vėmimas gal buvo, na, šalutinis poveikis, kad tinki Juodmiškiui.

— Šalutinis poveikis?

— Na, tikriausiai.

— O kadangi mes esame tavo draugai, — pridūrė Arvydas. — tai ir išnešėm sveiką kailį.

— Draugai? — nustebė Darius. — Aš čia atėjau visai atsitiktinai, tik ieškojau jūsų. O tavęs aš išvis nepažįstu!

Arvydas neprieštaravo. Kaip gali ginčytis su tuo, kas tau išgelbėjo gyvybę?

Taigi jie visi pasiekė išėjimą ir ėmė įsivaizduoti, kaip miško siena atsidaro. Tačiau ji neprasivėrė.

— Čia dabar, — nustebė Miglė. — Kodėl neprasiveria? Dariau, kaip tu pats čia įėjai?

— Lengvai. Bet kai atsigrėžiau atgal, medžiai kažkodėl susiglaudė.

Gamtininkus vėl pradėjo imti panika. Juk trūksta tiek nedaug!

Tada Matui šovė mintis:

— Gal pabandom ištartį kelis žodžius?

— Nesupratau, — tarė Kęstas.

— Man atrodo, kad šis miškas pats mąsto ir mūsų neleidžia. Gal, kaip daro filmuose, susikibkim už rankyčių ir prisiekim, kad niekam nepasakosim apie tai, ką čia patyrėm?

— Tai kvaila, — nesutiko draugai.

— O ką kita pasiūlysit?

Norom nenorom draugai sutiko. Miško kaliniai susikibo už rankų, ir Matas pradėjo:

— Mes, čia esantys žmonės, prisiekiamo niekam nė žodeliu neužsiminti, ką čia regėjome, ir neišduoti Juodmiškio paslapties. Tebūnie įkalintas čia amžiams tas, kas išdrįs sulaužyti šią priesaiką.

— Gražiai pasakyta, — tarė Giedrius.

Tada medžiai atsiskyrė, lapai prasiskleidė ir pasirodė šviesa.

— Atrodo, mes radom bendrą kalbą, — apsidžiaugė Matas.

— Nežinau, kaip jam tai pavyksta, — stebėjosi Jovita.

Draugai išėjo iš miško ir nužingsniavo prie palapinių. Buvo dešimta valanda vakaro. Nieko nelaukė bičiuliai susipakavo palapines, sudėjo mantą į bagažinę, po to sulipo vidun patys. Kęstas paklausė:

— Kur gyveni, Arvydai?

— Klaipėdoje, Strazdo gatvė, keturiolika.

— Ne per toliausiai nuo čia. Pirmiausia nuvešim namo tave.

Kęstas pasuko „Audi“ raktelį, ir po pusvalandžio Juodmiškis matėsi tik horizonte.

— Reikėtų įspėti žmones, kad ten nežengtų, — tarė Matas.

— Negalime, — paprieštaravo Arvydas. — Juk davėm priesaiką. Negi nori ten amžinai kalėti?

Matas sutiko. Reikia tylėti. Užmiršti tai, kas įvyko. Tiesiog ištrinti šį įvykį iš atminties.

Tačiau visi, kurie buvo mašinoje, puikiai suprato, jog to padaryti tikrai nepavyks.

— Bet nors pasiliksiu atminimą, — nusprendė Jovita ir pasižiūrėjo į išsišiepusią kaukolę jos mobiliajame telefone.

— O aš, grįžęs namo, susapnuosiu kokį betmeną, — pridūrė Giedrius. — kad galėtų už mane išspardyti sėdynes tiems arkliniams vilkams.

XVI skyrius

Darius įėjo į leidyklą, nešinas šūsniui užrašų. Prie stalo sėdėjo vyras juodais, siaurais ūsais ir išdribusiu pilvu. Tai buvo viršininkas.

— Nagi, Rakštie, — kreipėsi jis. — Tikiuosi, šįkart neprikūrei nesąmonių.

— Tikrai ne, — patikino Darius. — Savaitę stovyklavau prie vieno miško.

— Na ir kaip tas tavo miškas?

— Nieko gero. Paprasti medžiai, gyvūnai, ir tiek. Tačiau tenai bevažiuojant nutiko viena įdomi istorija...

Pabaiga.